

Farao sidder i høje loftssal

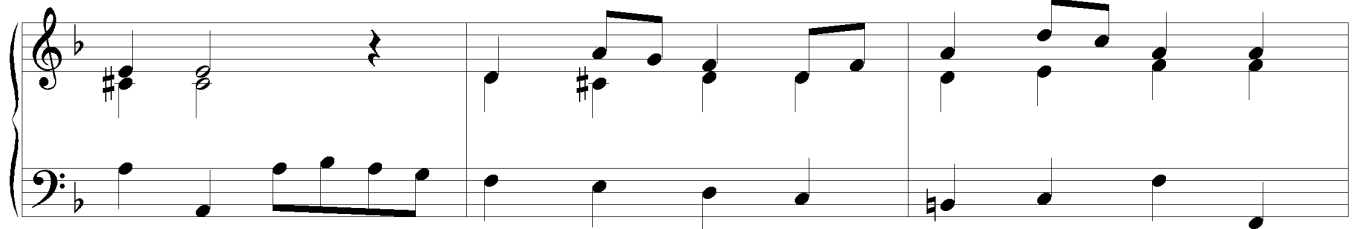
(Overgangen over Det røde Hav, 2. Mos. Kap. 14)

Jørgen Erichsen

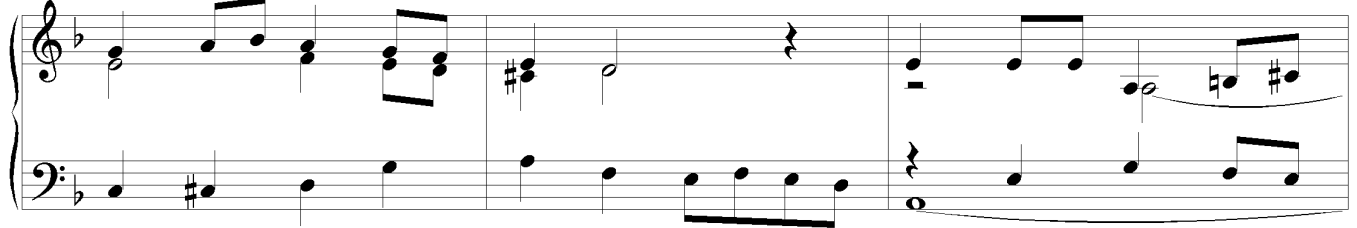
Fa- ra- o sid- der i hø- je- lofts- sal, og ryg- ter- ne mø- des der-

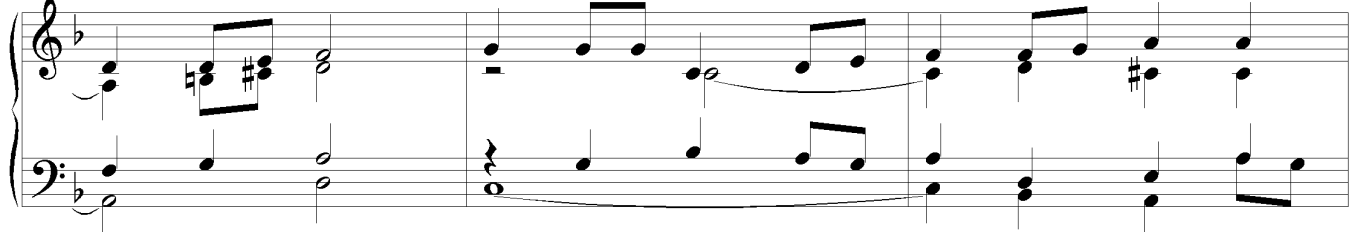
in- de. Is- ra- el van- dre i vil- der- nis- dal, kan

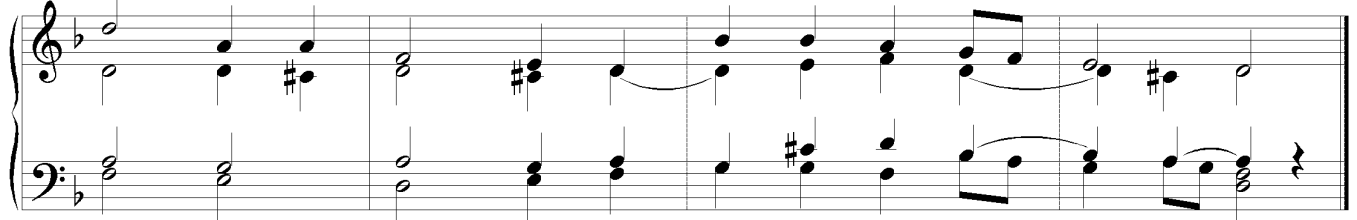
vej el- ler sti ik- ke fin- de. Is- ra- el ha- ver kun

po- se- og stav, va- der vel sent o- ver vil- den- de hav, og

nu dri- ver ul- ven på hvi- den sand fra nor- den.

- 1 Faraos sidder i højloftsstue,
og rygterne mødes derinde,
Israel vandrer i vildernisdal,
kan vej eller sti ikke finde,
Israel har kun pose og stav,
vader vel sent over vildende hav,
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord
- 2 Faraos hører den tale med lyst,
og straks blev der oprør i lejren,
kongen, det lyder, vil vove en dyst,
hans guder ham vinke til sejren,
de har forvildet ebræernes ånd,
giver dem brat i kong Faraos hånd.
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord
- 3 Det var en stolt og stadselig hær,
og jorden var skjult under vrømlen,
skinnende hjelme og blinkende sværd
man skued som stjerner på himlen,
heste og vogne, som svared dertil,
flyvende faner og klingende spil.
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord
- 4 Israel hørte nu lurens drøn,
med genskrald fra bjerge og klipper,
så hørtes rummel og klirren og drøn,
hvad under, at modet dem glipper;
Israel havde kun pose og stav,
for sig det røde, det vildende hav.
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord.
- 5 Israel knurrede, til Moses det lød
fra hundredetusinde munde:
Mener du, trældom er værre end død?
Ak, her gå vi alle tilgrunde!
Trætte vi gik os med pose og stav,
kun for af ørken at tigge en grav.
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord.
- 6 Moses dog svared fuldvis i sin sag
Lad fare al klagen og sorgen!
Disse ægypter, som larme i dag,
de skal sig ej røre i morgen,
tier og tror, og ser på Hans værk,
somer for evig en kæmpe fuldstærk!
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord

- 7 Tag, sagde Herren, i hænde din stav!
Den gør Jeg til Israels våben,
stræk den udover det brusende hav!
For folket da vejen står åben;
Faraos hjerte Jeg hærder i barm,
Faraos kæmper skal føle Min arm.
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord
- 8 Skystøtten op nu fra strandbredden steg,
og daled bag Israels-lejren,
ej dog et stråsbred kong Faraos veg,
forblindet han drømte om sejren;
Almagten åbnede i brusende hav
Israels udvej og Faraos grav.
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord.
- 9 Faraos vågnede ved midienat,
og dejlig var månen oprundet,
spejderne meldte den herre da brat,
at Israels hær var forsvundet;
ved mine guder, den rasende svor,
findes de skal, om til helvede de fór.
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord.
- 10 Israel stod på Arabiens kyst,
til dem var kun hulvejen lavet,
rædsel der fór i ægypternes bryst
de vendte sig midtvejs i havet;
Moses da atter udtrak sin stav,
brusende lukte sig Faraos grav.
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord.
- 11 Israel priste den Herre så høj,
som har over dybet at råde,
spiller med fjender, som vinden med røg,
og frier sit folk af al våde,
åbnede nys det brusende hav
Israels udvej og Faraos grav.
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord.
- 12 Bølgen har brusset tretusinde år
og mer over Faraos-graven,
Himmels Gud et i dag som i går,
det føle skal tyrken og paven;
derfor i Nord og i Paradis
genlyder Israels sang til Hans pris.
Og nu driver ulven på hviden sand fra nord.